Зуби вже випали. Кволість.
Роги у звивах років.
Лютий пастух її в полі
Костуром боляче бив.

Втомливо серцю від шуму.
Чути й мишву їй здаля...
Думає болісну думу
Про білоноге теля.

В матері горе велике,
Радість минула, як мить,
Вже на кілку, де осика,
Шкура його лопотить.

Синову долю пізнати
Прийдеться скоро і їй,
З'явиться скупник пикатий
І поведе на забій.

Будуть недовгими муки,
Звалиться важко вона.
Сниться їй поле, і луки,
Й перша трава запашна.